

# Der Jan vun Wääth un et Griet

För de Pänz vun hügg verzallt vum Ingeborg Nitt

En aal Zigge gov et zo Kölle ene große Boorehoff, dä Kämpchenshoff genannt woodt. Hä stundt an der Stadtmoor hee ganz en der Nöh. Doröm heiß die Stroß, die vum Mediapark nohm Ring geht, och „Am Kämpchenshof“. Op däm Boorehoff dät der Jan arbeide, ene düchtige Knääch un ene staatse Kääl. Dä sparte jede Penning, denn Knäächte han luuter winnig Geld. Ävver hä wollt partout irgendwann ene eige Boorehoff han met Säu, Köh, Höhner un wat söns noch dobei gehoot. Wie hä meinte, gehoot och en leeve Frau dobei, die im et Esse kochte un met op dem Boorehoff et Sage hatt. Un die Frau sollt et Griet sin. Et Griet wor en Mäd op dem Boorehoff, dat all jung Poochte gään hatte, weil et e söß Laache hatt un ärg schön wor. Ävver der Jan daach, dat et Griet sing Frau wääde mööt, weil die andere et nit ääns meine däte. Dröm daach der Jan sich ene Plan us. Dat Problem wor, dat der Jan besser dräume wie plane kunnt. Hä staltt sich vör, wie hä dem Griet helfe dät un et in doför bewunderte. Un dobei sollt im ene Fuss helfe. Met vill Gedold lockte hä eine en de Nöh vum Höhnerstall. Dat doote en Zigg lang. Vun Dag zo Dag kom dä Fuss nöhter. Endlich gläuvte der Jan, dat dä Fuss en der Stall enbreche un e paar Höhner fresse dät. Flöck hollte hä et Griet us der Köch un warnte et, dat ne Fuss em Höhnerstall wör. Wie se do aankome, traute der Jan singe Auge nit. Et wor keine Fuss zo sinn, un de Höhner wore deaf am Schlofe. Doför wor et Griet öm su wödiger. Trozdam frogte der Jan et, ov et sing Frau wääde wollt. No wor et em Stall nit romantisch, ävver met su ener Avfohr hatt hä nit gerechent. Et Griet saht: „Nä, Jan, ich maach dich nit un doröm kann ich dich nit hierode. Ich waade op ene Märcheprinz, dä mich op si Schloss metnimmp. Un dä Prinz bes do nit.“ Mer kann verstonn, dat der Jan ärg bedröv wor un leis üvver der Hoff schlech. Besonders schlemm wor ävver, dat et Griet üvver in spotte dät, un dat die andere Poochte giefelte, weil hä ene Hierodsaandrag gemaht hatt. Un

wat wor met dem Fuss passeet? Der Jan fung in em Koonhuus, wo hä de Frooch am spachtele wor. Mer kann et kaum gläuve, ävver hä hatt verhaftig der einzige Vegetarier unger all Füss gefange. Do wor der Jan su vun de Söck, dat hä all si Geld hollte un en de Aldstadt vun Kölle ging, för si Leid em Kölsch zo versuffe. Om Aldermaat dät de Armee neu Zaldate werve, för em dressigjöhrike Kreeg zo kämfe. Der Jan wollt partout fott vun Kölle un üvverlaht nit lang. Su woodt hä Zaldat. Un hä wor ene starke un courageete Zaldat, dä god strigge kunnt. Dröm woodt hä baal ene General un zickdäm „Jan vun Wääth“ genannt. Hä wor üvverall bekannt un beröhmp, och en Kölle. Wie der Kreeg vörbei wor, kom hä heim. De Kölsche däte sich ärg freue un ganz Kölle met Blome schmücke. An der Vringspooz stundt et Griet met enem Appelkrom för Obs un Nöss zo verkaufe. Et hoffte, an däm Dag e besonders god Geschäff zo maache. Weil et Single geblevve wor, moot et för sich selver Sorge. Ävver dat Levve gefeel im. Jih finge de Minsche aan, zo juhze un schreie: „Jan vun Wääth! Alaaf, Jan vun Wääth!“ Der Jan redt durch de Vringspooz, nevven im singe Fründ, dä Fuss. Meteins soh hä et Griet un woodt dudverschreck. Hä sprung vum Päd un ging op et aan. „Lang es et her, Griet, jetz ben ich General“, saht hä un wollt et en der Ärm nemme. Hä daach, dat hä op die Wies si Hätz gewonne hätt. Ävver et Griet drihte sich flöck eröm un laht im ene Appel en de Hand. Der Jan loote et aan un nohm dä Appel. Dann gingk hä zoröck bei si prächtig Päd. Ene Knääch, dä och gään et Griet gehierodt hätt, giefelte un saht för it: „Dä einfache Knääch Jan wollts do nit un dä große General kriss do nit.“ Et Griet loote dem Jan hingerher un daach bei sich: „Ich han der Jan nie gään gehatt, un wä weiß, wann ich in genomme hätt, dann wör hä wall nie ene General gewoode.“ Et Letz, wat et vum Jan soh, wor singe Fuss, dä ene rude Appel am Verkimmele wor!